చీకటిలో చీలికలు

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్ద్రుద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్థమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాథ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

బాగా రోజు గడవనిచ్చి చీకటి రాత్రులలో ఒకనాడు మలిఝాము గడిచాక వరదరాజులు యింటికి వచ్చేశాడు ఖాసిం. పీకవరకూ తాగేసిన మత్తులో ఊగిపోతున్నాడు. మెట్ల దగ్గర ముద్దలా చతికిలబడి ఒక్కటే కేకలు వేసి వరదరాజుల్ని లేపేశాడు. గులాబి కూడా తుళ్ళిపడి లేచింది.

దీపం వెలుగులో ఖాసిం ఎర్రబడిన కళ్ళు చూసేసరికి వరదకి వణుకు పుట్టుకొచ్చింది.

"ఏమిటి ఖాసిం ఇది?" అంటే ఓ క్షణం తటపటాయించి వరద కాళ్ళదగ్గర కూచున్నాడు ఖాసిం.

"మాకు మీరొక్కరే బంధువులు బాబూ! అంతా చెప్తాను పదండి" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి?" అని అడగడానికి వరదరాజులుకి అవకాశం యివ్వలేదు.

మందువాసన మొహం తిప్పుతోంది. అతను యింకా వెనకాడడం చూసి "నేను చాలా మంచోణ్ణిబాబూ! తెలివి పూర్తిగా పోలేదు. నా తల మీ కాళ్ళదగ్గర ఉంది. నిషా కోసం తాగాను. రండి నాతో" అన్నాడు. వాడి మొహంలో సంతోషం, ఉత్సాహంలో కూడా తొందరపాటు తప్పిస్తే యింకేమీ కనిపించకపోయేసరికి కాస్త స్థిమితపడ్డాడు. నిజమే ఖాసిం మీద తనకి నమ్మకమే. దీపం పట్టుకుని నించున్న గులాబి వేపు తిరిగి 'ఓసారి వెళ్ళొచ్చేదా!' అన్నాడు.

గులాబికి భయమేసింది. "నాకేదో భయంగా ఉందన్నయ్యా. నేను వస్తాను" అంది.

ఓ క్షణం ఆలోచించి "సరే పద" అన్నాడు.

దారిలో విషయమేమిటని కదలేస్తే నవ్వేశాడు ఖాసిం.

"పిల్లాడి తండ్రి చెడ్డ దురుసు బాబూ! ఇది చెపితే వినలేదు. అందుకని ఎవరికీ తెలీకుండా గుప్‌చుప్‌గా అంతా జరిపేయాలనుకున్నాను."

"ఏ విషయం?"

"అదేనండి - దాని పెళ్ళి"

నవ్వొచ్చింది వరదకి "దానికి యింత అర్ధరాత్రిలో హడావిడా?" అన్నాడు.

"పగలన్నీ చిక్కులేనండి. అందర్నీ పిలవాలి. మీరుంటే చాలు. అంతా అప్పుడే పకడ్బందీ చేసేశాను. మరీ ధైర్యం చాలకపోతే చురుగ్గా ఉంటుందని కాస్త మందు వేసుకున్నాను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"భలే మనిషివయ్యా, నన్ను ఊరికే భయపెట్టేశాడు" అంది గులాబి.

"అమ్మగారిని తీసుకురావడం మంచిపని చేశారు బాబూ. దానికి యీవిడే తోడు"

గుడిసెనిండా అక్కడక్కడ రంగు కాగితాలు అంటించాడు ఖాసిం. ఎక్కణ్ణుంచో ఓ దీపం మరీ పెద్దది తీసుకొచ్చాడు. ఓ పళ్ళెం నిండా కుప్పగా పువ్వులు పోసివున్నాయి. బయటే నిలబడ్డాడు ఓ కుర్రాడు. తలుపు చప్పుడయేసరికి బెదురుచూపులు చూసింది అమీనా.

ఆ కాస్తపాటి వెలుగులో ఆమెను చూసేసరికి కళ్ళు చెదిరాయి వరదకి. తెల్లటి కోలముఖానికి రెండు ప్రక్కలా వేలాడుతున్న ఎర్రటి పూలరేకులూ, రక్తం చెక్కిళ్ళకి జారినట్లు, మధ్య చీకటి నీడల్లో ఎవరో చిత్రకారుడు గీసిపోయిన కుంచె మెరుపులాగా ఉంది.

"ఇంకా నమ్మకం లేదా బాబూ నా మీద? మీరే అన్నారని చేశాను" అంటున్నాడు ఖాసిం, వరదరాజులు మౌనానికి భయపడి.తెలివి తెచ్చుకుని చూస్తే అమీనా తన వేపే జాలిగా చూస్తోంది. గులాబి ఆమె ప్రక్కనే కూచుంది.

కుర్రాడు లోపలికి వచ్చాడు. "ఇతనేనా నువ్వు చెప్పినతను?"

"ఇతనే బాబూ శ్యామలరావంటే. ఏదో కంపెనీలో గుమాస్తా"

కుర్రాడు సన్నగా, పొడవుగా కనిపించాడు. అతని భుజం పట్టుకుని పైకి తీసుకొచ్చాడు వరదరాజులు. తాటితోపువరకూ నడిచాక వెనక్కి తిరిగి 'నిజంగా అమీనా కావాలా నీకు?' అనేసరికి కుర్రాడు బిత్తరపోయాడు. మెల్లిగా తలతిప్పాడు.

"కావాలంటే మామూలుగా కాదు. నీ రక్తం చెప్పిన ఉద్రేకాలకు లోనవడం వేరు. మనస్సు తెలుసుకుని నిర్ణయానికి రావడం వేరు. పదేళ్ళ తర్వాత యీ అందం, యీ వయసు తెచ్చే ఉద్రేకాలు ఏవీ ఉండవు. ఒక్కసారి ఆలోచించుకో. అప్పుడూ నీకు అమీనా అవసరమనిపిస్తే వెనక్కి వెళ్దాం పద. ఆమెను నీది చేసుకుందువు గాని, లేదా ఇప్పుడు పోయిందేమీ లేదు. ఇంకా అవకాశం ఉంది."

ఇంకేం మాట్లాడలేదు వరద. రెండు జీవితాల పోకడను నిర్ణయించే న్యాయాధికారిల్లాగా ముందుకు నడిచాడు. వెనక అడుగులు తెలుస్తూనే ఉన్నాయి.

కాస్సేపటికి మళ్ళీ కదిపితే "ఏమో? నాకేం తెలీడంలేదు. అంతగా ఆలోచించలేక పోతున్నాను. కానీ ఒక్కటి మాత్రం నిజం. అమీనా కావాలి నాకు" బీదగా అన్నాడు.

ఓసారి అతని ముఖం గమనించి "పోదాం పద" అన్నాడు.

గుడిసె దగ్గరికి వచ్చేసరికి చుట్ట వెలిగిస్తున్నవాడల్లా ఆతృతతో లేచి నిలబడ్డాడు ఖాసిం.

అమీనా గోడకి చేరబడి కూచుని గులాబితో ఏదో మాట్లాడుతోంది. అతను లోపలికి రాగానే "ఏం అన్నయ్యా, ఏం చేశారు?" అంది.

"జరగాల్సింది జరిపెయ్ ఖాసిం. అంతా నిర్ణయమయిపోయింది."

"ఏం చెయ్యాలో మీరే చెప్పండి" అన్నాడు ఖాసిం లోపలికి వచ్చి.

"నిజానికి ఏమీ చెయ్యనక్కరలేదు. కానీ ఏదో ఒకటి ఈ రాత్రి జ్ఞాపకానికి గుర్తుగా జరగాలి" అని తతంగమంతా చెప్పాడు.

"ఎంత పాత ఆనవాయితీలను వదిలేసుకోవాలన్నా మనస్సు ఒప్పుకోదు. రేపు ఇద్దర్నీ మసీదుకు పంపించు. ఇక నీ బాధ్యత తీరిపోయింది. వెళ్ళి చెరువుగట్టున పక్కవేసుకుని పడుకో" అన్నాడు వరదరాజులు లేస్తూ.

పళ్ళెంలో మల్లె సువాసన గదంతా కుదిపేస్తోంది. అన్నిటినీ కుప్పగా ఎత్తి అమీనా తలమీద గుమ్మరించింది గులాబి. "ఇక పద అన్నయ్యా" అంది.

ఇద్దరూ నవ్వుకుంటూ బయటికి వచ్చేశారు.

సగం తోవ వరకూ ఖాసిం ఏవో కబుర్లు చెపుతూ నడిచి వెనక్కి తిరిగిపోయాడు.

నిశ్శబ్దం మధ్య కాలు తీసి కాలువేస్తే శబ్దం వినిపిస్తోంది.

"ఈ ఆడవాళ్ళు పెళ్ళిచేసుకుందుకు ఎందుకంత ఆతృత పడతారన్నయ్యా! అమీనా మరీను. మాటలు వింటూంటే నాకు ఆశ్చర్యమేసింది. అదిగో నీలవేణి" అంటూ ముందుకు పరిగెత్తింది ఉన్నట్లుండి.

ఏం జరిగిందో వరద ఆలోచించేలోపల గులాబి వరదరాజులు ముందుకిపోయి నీలవేణి రెక్కపుచ్చుకుంది. చిన్న ఎలక్ట్రిదీపం వెలుగులో నీలవేణి ముఖాన్ని గుర్తుపట్టాడు వరదరాజులు, పక్కనే పీతాంబరం కనిపించాడు.

"ఏమండోయ్! రాత్రికి చరిత్ర కల్పిస్తున్నారు. రచయితలూ, రాజకీయవేత్తలకు పగలూ, నాలాంటి సోమరులకూ, నైటింగేల్సుకీ రాత్రి కేటాయించాడు భగవంతుడు. క్వయిట్ అనెక్స్‌పెక్టెడ్! మాంఛి సాయిబు టీ దొరుకుతుంది - యిటు పోదామా?" గుక్క తిప్పుకోకుండా అన్నాడు.

గులాబినీ, వరదనీ చూసి నీలవేణి సిగ్గుపడింది.

"ఎక్కణ్ణుంచి వస్తున్నారు?" అంది గులాబిని ఉద్దేశించి,

"చెప్పనా అన్నయ్యా?" అంది గులాబి నవ్వుతూ.

"ఏదో మిస్టరీ వేడి టీ పడ్డాక టెంపో వస్తుంది. మొదట నడవండి" మఫ్లర్ మెడచుట్టూ తిప్పి ముడివేశాడు. ఎవరూ తన మాటకి జవాబు చెప్పకపోయేసరికి నిరుత్సాహపడి "పోనీ, యిలా బీచికి వెళదాం. కాస్త గాలి తినవచ్చు - మీ ఇష్టం -" అన్నాడు.

"ఓ! రెడీ" అంది గులాబి.

మాట్లాడకుండా అంతా అటువేపే నడక ప్రారంభించారు.

"ఎక్కణ్ణుంచి?" అంది నీలవేణి ఈసారి వరదని ఉద్దేశించి.

"ఓ పెళ్ళి చేసి వస్తున్నాం"

ఉప్పెనలా నవ్వాడు పీతాంబరం. ."వెల్‌సెడ్! బెర్నార్డుషా విట్టు వేశారు. మీరే స్వయంగా టీక చెప్పుకోండి. నవ్వుతాము మేము"

"నిజం. మేం పెళ్ళికే వెళ్ళివస్తున్నాం" అంది గులాబి నీలవేణి చెయ్యిపట్టుకుని నడుస్తూ.

ఈసారి పీతాంబరం నమ్మక తప్పలేదు.

"ఎవరి పెళ్ళి? ఎక్కడ? ఏమిటి కథ, కమామీషూ"

నవ్వాడు వరదరాజులు, "అంతా వినండి చెప్తున్నానుగా? వింటే నిజంగా నాకు పిచ్చెక్కిందనుకుంటారు"

"అనుకున్నా యీ హెచ్చరిక గుర్తుంటుందిలెండి - నముసాయిదా నిబంధన, కానివ్వండి"

"ఓ మహమ్మదీయుల అమ్మాయి - హిందూ కుర్రాణ్ణి పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంది, దీన్ని మీరేమంటారు మరి. తండ్రి భయపడ్డాడు, నా సహాయం కావాలన్నాడు. వెళ్ళి వచ్చాను, గులాబితో కలిసి"

"త్రీ చీర్స్ టూ వీరేశలింగం, వరదరాజులు ఎక్సెట్రా? ఎవరండీ ఆ అమ్మాయి?"

"ఇంకా ఏం చెప్పమన్నారు? - పేరు అమీనా"

నీలవేణి ఏమైనా మాట్లాడుతుందా అనుకున్నాడు. ఇసకలో చదికిలబడేవరకూ మాట్లాడకపోయేసరికి విసుగేసింది. చివరికి పీతాంబరమే అన్నాడు "నీలవేణి పెళ్ళిచేసుకుంటానంటోంది. చూశారా?"

"భలే! భలే!" అని చప్పట్లు కొట్టింది గులాబి.

సముద్రపు హోరులో మాటలు వినిపించలేదు వరదకి.

"ఏమంటారు?"

"నీలవేణి పెళ్ళి చేసుకుంటానంటోంది" పీతాంబరం ముఖంలో నవ్వు ఛాయలు కనిపిస్తున్నాయా అని వెదికాడు వరద. పరిహాసానికన్నట్లు లేదతను.

నీలవేణి ఇసకలో గీతలు పెడ్తోంది. ఆ విషయం కదపడం ఇష్టం లేనట్లు తలెత్తి పీతాంబరం ముఖం చూసింది.

"మంచిదే" అన్నాడు వరదరాజులు.

"నేను నవ్వులాటకు అనడంలేదు. నిజం" అన్నాడు పీతాంబరం గుప్పిటలో యిసుక తీసి ధారగా పోస్తూ.

"ఇక ఊరుకోండి" అంది నీలవేణి.

"నువ్వు మాట్లాడకు మధ్యలో. నేను కోపంగా ఉండటం ఎప్పుడన్నా చూశారా వరదరాజులుగారూ! నవ్వేవాడి ముఖం వెనకే ఎన్నో ప్రళయాలుంటాయి. ఏడ్చేవాడు ఏడుపులో తృప్తిని వెదుక్కోగలడు. నీలవేణి మనస్సు త్రాసులో వేసి తూచితే బరువుకి ఆగలేక తల్లక్రిందులవుతుంది" తెచ్చిపెట్టుకున్నట్లు బిగ్గరగా నవ్వి వెనక్కి యిసకలో వత్తిగిల్లి పడుకున్నాడు.

కావాలని ఏరుకుని పీతాంబరం ఏదో మాటలు చెప్పినట్లు తోచి నిర్ఘాంతపోయాడు వరద. కానీ ఈ పేర్పిడి వెనక ఏదో కథనం ఉంది - అది యీ చీకటిలో యీ హోరు మధ్య తెలుసుకోవడం పడదు.

కాస్సేపయాక పీతాంబరం మళ్ళీ ముందుకు వంగి 'అసలు యీ తిరకాసంతా' అని ప్రారంభించకపోతే మాటలో అడ్డొచ్చి "నే పోతానిలా అయితే" అని ఉదాసీనంగా లేవబోయింది నీలవేణి.

"సరే మాట్లాడనులే" అని విసురుగా ఆమె భుజం పట్టుక్కూచోపెట్టాడు.

"మంచి రచయితని - మా అన్నయ్యలాంటి వాణ్ణి చూసి పెళ్ళి చేయండి నీలవేణికి" అంది గులాబి నవ్వుతూ.

నీలవేణికి కోపం వచ్చి కళ్ళల్లో యిసిక పోస్తే ఉక్కిరిబిక్కిరయింది గులాబి.

"రేపు సాయంకాలం మీ యింటికొస్తాను ఎక్కడకూ వెళ్ళొద్దు" అన్నాడు పీతాంబరం కళ్ళు మూసుకునే.

వచ్చినప్పటి ఉత్సాహం అందరికీ పోయింది. లేచిపోతే బావుణ్ణని అందరి మనసుల్లోనూ అనిపించినా ఎవరూ బయటపెట్టలేక నిశ్శబ్దంగా గంటసేపు గడిపేశారు.

ఉండుండి పీతాంబరం ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. వరద జవాబిస్తున్నాడు.

"విశ్వేశ్వరం విషయమేమన్నా తెలిసిందా" వరద అడిగాడు.

మోకాళ్ళ మధ్య తల ఆనించుకుని కూర్చున్నదల్లా నీలవేణి కదిలింది.

"నెల్రక్రితం ఓ ఉత్తరం వచ్చింది గూడూరునుంచి. మామయ్య వ్రాశాడు. గనిలో పని మానేశాడట. పదినెలల్రక్రితం కనిపించకుండా పోయాడట. నే చెప్పలేదూ? ఉత్తచేతకాని..."

"ఇక పోదాం పదండి" అంది నీలవేణి లేస్తూ.

పక్కకి తిరిగి చూస్తే గులాబి యిసకలో వెల్లకిలా పడుకుని నిద్రపోతోంది.

మర్నాడు పీతాంబరం కోసం ఎదురుచూస్తుంటే నీలవేణి వచ్చింది. దిమ్మెరపోయాడు వరదరాజులు.

"ఆయనేరీ?" అంటే.

"ఏమో తెలీదు" అంది గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయి.

పెరట్లో ఎక్కడో ఉన్నదేమో, గులాబి అలజడి వినిపించడంలేదు.

ఎండవాలుపట్టి యింకా చురుక్కుమనిపిస్తూనే ఉంది. వాకిట్లో ఆరబోసిన కుంకం వెలుగుతో కలిసి మెరుస్తోంది - ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు వరదకి.

"నిన్నరాత్రి ఆయన చెప్పినదంతా నిజమేనా?"

"..."

"నేను మాత్రం నమ్మలేదు. ముఖ్యంగా అతను మాట్లాడే తీరు.."

నీలవేణి లేచి నిలబడింది. "ఏం లేచిపోయావేం?" అంటూండగానే గేటు తోసుకుని వినత వచ్చింది కూతుర్ని ఎత్తుకుని.

వరద తడబడ్డాడు మొదట.

నీలవేణిని చూసి వినత మొదట దిమ్మెరపోయినా అంతలో సర్దుకుని నవ్వేసి పలకరించింది.

"మీరు కూడా యిక్కడ భలే, తమాషాగా కలిశామే. నేను రేపు వెళ్ళిపోతున్నాను" అని వరదవేపు తిరిగి "ఏదీ గులాబి?" అంది గ్రంథాలు మాట్లాడే కళ్ళని యిటుతిప్పి.

వరద ఏమీ మాట్లాడలేకపోతే నీలవేణికీ అతనికీ మధ్య వచ్చి నిలబడి ఏదో అర్థమయినట్లు సగం నవ్వు నవ్వింది అతణ్ణి చూసి -

"ఏదీ గులాబి? త్వరగా చెప్పు?"

"లోపల ఉంది" అంటూండగానే పిలుస్తూ లోపలకు వెళ్ళింది వినత.

బిత్తరపోయి తలుపుకు చేరబడ్డది నీలవేణి.

"కూర్చో. నిలబడిపోయావేం?" అంటే తుళ్ళిపడింది.

"ఇల్లు కొత్తకాదుగా నీకు? వినతని మొన్ననే చూసినట్లున్నావు. అందుకనే ఆశ్చర్యపోతున్నావు -" నవ్వాడు.

వినత కూతురు ఏడుపు పెరట్లోంచి వినిపిస్తోంది.

"నువ్వు ఒక్కసారి వినతలాగ మాట్లాడితే చూడాలనివుంది. వినత నీలాగా నిశ్శబ్దంగా ఉంటే చూడాలనీను."

నీలవేణికి నవ్వొచ్చింది. ఇద్దరూ నవ్వుతూంటే ఏడుస్తున్న కూతుర్ని ఎత్తుకుని వచ్చింది వినత "అబ్బ! యీ పిల్లల్తో బాధబాబూ" అంటూ.

"పోనీ మీ నాన్నగారి దగ్గర వదిలెయ్. మరో వినతని చేసి పెట్టారు"

"అబ్బో! తెలివి. నీకేం తెలుస్తుంది పిల్లల సంగతి?" అని నీలవేణివేపు తిరిగి వరదని పెళ్ళిచేసుకోమని వందసార్లు చెప్పానండి - మీలాంటివాళ్ళు తల్చుకుంటే చెవిమెలేసి బుద్ధిచెప్పేవాళ్ళు" అనేసి మళ్ళీ నాలిక కొడుక్కుంది.

తెల్లబోయింది నీలవేణి ఆ మాటలకి.

వరద ఏదో అనేలోగానే "రేపు ఉదయం వెళ్ళిపోతున్నాను నాన్నగారు నీగురించి పలవరిస్తున్నారు. రేపు వస్తావా?" అంది.

"రేపు రవణమూర్తి చెల్లెలికి ఎక్సరే తీయిస్తున్నారు. రావడానికి వీలుండదు"

"మళ్ళీ ఏమొచ్చింది?"

"ఇంకా ఫిట్సు తగ్గలేదు. ఊపిరితిత్తులు పరీక్షచెయ్యాలన్నారు?"

"భేష్! ప్రజాహితోద్యమం లేవదియ్యి ఉద్యోగం మానేసి" అని "వెళ్తానండి. మీరూ రండి వీలయితే" అంది నీలవేణితో.

నీలవేణి మాట్లాడకుండా తలూపింది.

"ఓసారి గేటుదాకా రావయ్యా - అతిధుల్ని ఎలా గౌరవించాలో తెలీదు మరీను" అని వరద చెయ్యి పుచ్చుకుని లేవదీసింది. మరొకరిముందు ఎదుటి వ్యక్తిమీద తన అధికారాన్ని వ్యక్తం చేయడం ఒక సరదాయేమో మరి. ముఖ్యంగా స్త్రీకి - తప్పనిసరిగా లేచాడు.

గేటు దగ్గరికి వచ్చాక నీలవేణికి వినిపించకుండా "దొంగా! చెప్పవేం?" అంది సగం చూపు చూస్తూ.

"ఏమిటి?"

"తెలీనట్టు మాట్లాడుతావేం? నీలవేణి నీకెలా తెలుసు - పెళ్ళి చేసుకో బావుంటుంది" ఫక్కున నవ్వేసింది.

"ఇష్! వింటుంది" అన్నాడు వరద.

సూటిగా చూసి వెళ్ళిపోయింది వినత. ఆ చూపులో వక్రత్వం, నిరసన వరదలోని లోపాల్ని పట్టిచ్చాయి.

చివరి చూపులో మొదటి పాఠాన్ని చెప్పి వెళ్ళినట్టనిపించింది వినత.

"నువ్వు బ్రతకలేవు. ఈ బలహీనతల మధ్య బ్రతుకుతున్నావని భ్రమపడుతున్నావు" అని ఎచ్చిస్తున్నట్టున్నాయి ఆమె కళ్ళు.

వెనక్కి తిరిగితే స్తబ్దుగా కూర్చునేవుంది నీలవేణి.

ఇంత నిశ్శబ్దం గుండెలో నీలవేణి ఎలా దాచుకోగలుగుతోందా అని ఆశ్చర్యం వరదకి. ప్రయత్నించికూడా సాధించలేని స్తబ్ధత అది.

వరదని చూసి లేచి నిలబడింది. "ఇంక వెళతాను."

"వినతకి ఏమీ తెలీదు. నోటికి వచ్చినట్టల్లా అనేస్తుంది. ఏమైనా అనుకున్నావా?"

"అబ్బే! అదేంలేదు."

"ఎందుకొచ్చావో చెప్పవా?"

"ఎప్పుడూ రాలేదంటారని - వెళతాను."

"అదికాదు విషయం - పోనీలే గులాబిని పిల్చేదా?"

"వద్దు. ఆయనవచ్చి ఏమైనా మాట్లాడుతారేమో. అవేమీ పట్టించుకోకండి. తెల్సుగా నిన్నరాత్రి మాట్లాడిన విషయాలు?"

"ఏం?"

"కారణం లేదు. ఆ మాటలన్నీ మరచిపోవడం మంచిది. అదే చెప్పాలనుకున్నాను. సుజాతకి ఎలా ఉంటోంది?"

"మెదడులో నరాలు ముడతలు పడ్డాయన్నారు. లేకపోతే ఊపిరి తిత్తులయినా పాడయి ఉండాలనుకున్నారు. ఇంకా ఏ విషయం తేలలేదు. 'నిన్న కనిపించాడు రవణ.'

"ఇవాళ కాఫీకి వస్తానన్నారు, ఈ పాటికి వచ్చేఉంటారేమో - వెళతాను."

"రవణమూర్తా?"

"అవును. ఏం?"

"వాడు కాఫీ తాగడు."

"అదేం? నేను రమ్మంటే సరే నన్నారే?"

"ఈ మధ్య అలవాటయిందేమో?"

వెళ్ళిపోయింది నీలవేణి.

రోజంతా పొందిన అలసటని సాయంకాలం చల్లదనంతో తీర్చుకుంటున్నట్టు ఊగుతోంది గన్నేరుచెట్టు.

ఉన్న రెండు పువ్వులూ కమిలి వంగిపోయాయి. దారి మేరకు పాతిన చెట్టు మధ్యాహ్నపు ఎండపొడకు నడుం వాల్చేయి.

మరీ ఎత్తున వున్న కోవెల గాలిగోపురం సూర్యుడి చివరికి కిరణం తాకిడితో వెలుగునీడ సంకలనంగా కనిపించింది.

కాలం ప్రకృతిని జోకొట్టి నిద్రపుచ్చుతోంది.

ప్రపంచంలో చాలావాటికి అర్థం తెలుసుకోవాలని బయల్దేరిన వరదరాజులు మొదట తన మనస్సును ఎక్కడో పారేసుకున్నాడు. తన ప్రయత్నాలకి యింకా చాలా కావాలి. తను చాలా తెలుసుకోవాలి, తెలుసుకోవడానికి ఈ జనసత్త్వాలు చాలవు. అని తెలుసుకోని విషయాల్లో ఒక విషయం తెలుసుకున్న వరదరాజులు నిర్ధారణకు వచ్చాడు.

తెలుసుకున్న విషయం - నీలవేణి.

వరదరాజుల్ని గుమ్మంలో చూడగానే అరుస్తూ ఎదురొచ్చారు గోవర్ధనరావుగారు. "నువ్వు లేకుండా యీ హడావుడి అంతా జరపడం నా కిష్టం లేదోయ్. అమ్మాయిని పంపితే పనంతా పాడుచేసి వచ్చిందేమోనని భయం వేసింది. 'అతను రాడట నాన్నగారూ' స్నేహితులయినా నీ మనస్సుని నేను తెలుసుకున్నంతగా అది తెలుసుకోలేదోయ్ - ఇంక నేనే వద్దామనుకుంటున్నాను."

అతని భుజం చుట్టూ చెయ్యి తిప్పి ఆనుకుని నడుస్తూ అన్నారు గోవర్ధనరావుగారు. ఇంట్లో ఎవ్వరి అలికిడి వినిపించడంలేదు. ఊరికి వెళ్ళాల్సిన సామాన్లన్నింటినీ గది మధ్యకి కుప్పలా చేరేస్తున్నారు.

"వినత ఏదీ?"

"కూతుర్ని పంపడానికి యిష్టంలేనట్లుంది. ఇద్దరూ ఏడుస్తున్నారు. ఆ గదిలో కూచుంది. చూడు వెళ్ళి" అంటూ శాస్త్రుల్ని చేతికర్రతో లెక్క జూస్తున్నారు గోవర్ధనరావుగారి.

గదిలోకి వచ్చేసరికి కూతురికి వెల్వెట్ గౌను తొడుగుతోన్న వినత చూసి -

"ఒహో! వచ్చావే! నీకు తీరుబాటు ఉండదేమోననుకున్నాను."

"...."

"అయినా మేం జ్ఞాపకమా నీకు? ప్రపంచంలో చాలామంది ఉన్నారు నీకు" గౌను బిగువయేసరికి బాధలు పడుతోంది.

తలుపురెక్కలు పట్టుకుని మారిపోయిన వినతని చోద్యం చూస్తున్నాడు.

గౌను తొడగడం పూర్తిచేసి బేబీని ఎత్తుకుని "అయితే పేరు ఏది ఖాయం చేయమన్నావ్? 'నీలవేణి' అని పిలిస్తే బావుండదూ? - అలా తెల్లబోతావేం? కూచో"

వరదరాజులికి మాటలు దొరకడం లేదు. వచ్చి మంచం మీద కూచున్నాడు. కాలికిందపడి ఏనుగుబొమ్మ విరిగింది.

కూతురు ఏడుపు మొదలెట్టేసరికి "అబ్బ! దీనితో చికాకు - అమ్మకు యిచ్చేసి వస్తానుండు లేకపోతే పనుందని పారిపోతావా?" నవ్వేసింది. తొందరగా నడిచి వెళ్ళిపోయింది.

ఇవాళ వినత ఏం మాట్లాడిన వరదకి కోపం రావడంలేదు. ఉదాసీనత లేదు.

ఒడ్డు చేరిన చేప గింజుకోకుండా తిరుగుబాటు సాగిస్తే కలిగినప్పటి ఆశ్చర్యం అతనిది.

మంచి నగిషి చెక్కిన కూజాలో చర్మం తెలీకుండా తారట్లాడుతున్న మంచినీళ్ళ చేప వినత.

మరీ తెల్లటి చీర కట్టుకువచ్చింది. పాము కుబుసంలాగ సన్నగా మెలికలు తిరిగిన వొంటిని పట్టుకుని తప్పనట్టు వేలాడుతోంది చీర. ముఖం నిండవడం, రొమ్ములు బరువు మనిషి అనుభవాలకి చిహ్నంగా మిగిలాయి. ముందుకూ వెనక్కూ ఊగే కుర్చీలో కూర్చుని వెనక్కి వాలింది.

"ఏడుస్తున్నావటగా?" అన్నాడు వరద కూర్చున్నాక, కళ్ళు పెద్దవిచేసి "అదేమిటి?" అంది.

"మీ నాన్నగారన్నారు."

"ఎందుకని?"

"నేను రాలేదని."

ఫక్కున నవ్వేసింది "ఇంకా పార్కులో మనిషే గుర్తునీకు. చాలా వాటికి మరచిపోగలగడం నేర్చుకున్నాను. ముఖ్యంగా నిన్ను"

వరద ఎంతకీ మాట్లాడకపోయేసరికి "కోపం వచ్చిందా?" అంది.

వరద ఆశ్చర్యంతో తల తిప్పాడు.

"చాలా మారిపోయాను నేను. కదూ? యిదివరకు నువ్వు నన్ను మాటలంటే తెల్లబోయేదాన్ని, ఇప్పుడు నేను యిలా అయిపోయానేం" కిలకిలా నవ్వుతోంది.

ఏమైనా మిగిలివుంటే తనలోని ఒక్కొక్క అహంకారపు పొరనూ చీల్చేస్తోంది వినత. మానసికంగా ఎన్నో నేర్చుకుంది. ముఖ్యంగా తన మనస్సు తుత్తునియలు చేసే భాషతో సహా.

"మరీ అలా మతిపోయి కూచోకు. నీకు కోపం వచ్చిందంటే అమ్మో! బ్రతగ్గలమా మేము?"

"కాశీపతి ఏడీ?"

ఈసారి మరీ బిగ్గరగా నవ్వేసింది - పక్క గదిలోంచి గోవర్ధనరావుగారు "ఏమిటమ్మా అది?" అని పలకరించారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments